

Referat: Marcus Ulpius Nerva Traianus, cel mai de seama dintre imparatii Romei

"Pentru fericirea senatului, a poporului roman si a mea insumi, adopt pe Marcus Ulpius Nerva Traianus." Cu aceste cuvinte, strigate de pe Capitoliu ca sa auda intreaga Roma, batranul Marcus Cocceius Nerva introducea in istorie, la 27 octombrie 97, pe cel mai reprezentativ dintre Antonini¹ si, totodata, pe unul dintre cei mai de seama, daca nu chiar cel mai de seama, dintre imparatii Romei. Impresia lasata de el in epoca a fost atat de puternica incat la inmanarea insemnelor puterii, urmasii sai pe tronul Romei erau indemnati cu urarea: Felicior Augusto, meilor Traiano (Sa fii mai fericit decat August si mai bun decat Traian).

De un calm desavarsit, avind linistea interioara a filosofului, ceea ce era cel putin ciudat pentru unul care si-a petrecut tineretea pe campurile de lupta (in Orient, in casa militara a tatalui sau), de o simplitate spartana, ne iubind luxul, ceea ce contrasta cu ceilalti provinciali capatuiti - se nascuse, la 18 septembrie 53, in municipiul Italica, din Hispania, tatal fiind cetatean roman, dar mama o iberica -, Traian a intruchipat tipul desavarsit al romanului, asa cum il pastrau in memorie istoria si legenda.

Administrator intelept si politician capabil, Traian a fost inainte de toate un soldat innascut - era, de altfel, si dotat, posedand o statura atletica si o robustete iesita din comun - si un comandant ce stapanea cu deosebita finete arta bataliei si a razboiului. Adaugind ca impartea cu soldatii greutatile campaniei, ca dispretuia violenta si ca dreptatea se afla la mare cinste in tot ceea ce intreprindea, se poate intelege popularitatea sa intre soldati si in popor, care-l venerau, sentiment cu care nici unul dintre ceilalti imparati ai Romei nu a fost inconjurat de multime. Sotia sa, Pompeia Plotina, fiica unui necunoscut in viata publica a Romei (Lucius Pompeius), era tot atat de modesta ca si el (de fapt, ca si la Traian, era vorba de un orgoliu "cenzurat", ce lasa impresia de modestie), avand intelepciunea de a-si conserva modestia si cand ajunsese prima dintre matroanele imperiului.

Ascendentul castigat de tatal lui Traian (purta acelasi nume: Marcus Ulpius Traianus) in viata publica romana il va feri de rautati in epoca de formare (Traianus Pater, capabil ca militar si administrator, protejat de Seneca (hispan si acesta), ajunge guvernator al provinciei Baetica, comandant de legiune la Ierusalim, consul (anul 69) si guvernator al Siriei (anul 79). Vespasianus il va pretui in asa masura incat va permite consacrarea sa ca divin (divus), pana atunci unicul dintre cei ce nu faceau parte din casa imparatului caruia i se facu o atare marire; mai mult, emisiuni monetare avand in efigie "Divus Traianus Pater" il vor cinsti pe batranul soldat).

Tribun militar in Siria, timp de zece ani, marsalvind sub soarele dogoritor asiatic alaturi de soldatii tatalui sau ori asudand alaturi de ei la amenajarea drumurilor si construirea fortificatiilor, Traian va ajunge in armata de pe Rin pe deplin format ca soldat si comandant. Se desprinde, fara placere, de viata de tabara, pentru a-si indeplini, la Roma, in vremea lui Domitianus (81-96), obligatiile in viata civila, etapa nu lipsita de pericole, data fiind opozitia din ce in ce mai ascutita dintre imparat si

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

senat. Cu toate ca a reusit sa se descurce in hatisurile vietii publice a Romei, rasufla usurat cand primi comanda unei legiuni in Hispania (a VII-a Gemina), unde deveni apoi si guvernator imperial.

Conformist prin educatie, Traian asculta de ordinele Romei si, cu toate ca nu-l pretuia pe Domitianus, practic invins in razboiul cu regatul geto-dac al lui Decebal din 86-89 si care adusese la ruina economia si vistieria imperiului prin costisitoare spectacole si daruri exorbitante facute armatei, intervine la Rin, printr-un transfer ultrarapid al Legiunii I Adiutrix, inabusind rascoala trupelor de acolo, care-1 proclamaseră imparat pe legatul Germaniei Superioare, Lucius Antonius Saturninus (anul 89). Ceea ce ii aduce ridicarea in scaunul consular (anul 91), functie de altfel simbolica, cu puteri extrem de reduse din moment ce guvernarea republicana fusese inlocuita, de multa vreme, de formula principatului.